

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบจำนวนคู่สมรสที่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสของคู่สมรสที่มีการจับคู่สมรสตามบทบาททางเพศ 5 แบบ ดังนี้

1. คู่สมรสที่สามีและภรรยา มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่ (A-A)
2. คู่สมรสที่สามีมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนี ภรรยา มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจน (A-U)
3. คู่สมรสที่สามีมีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชาย ภรรยา มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิง (M-F)
4. คู่สมรสที่สามีและภรรยา มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจนทั้งคู่ (U-U)
5. คู่สมรสที่สามีมีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจน ภรรยา มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิง (U-F)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า จากการจับคู่ทั้ง 5 แบบดังกล่าวนั้นการจับคู่ของคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่ (A-A) มีจำนวนคู่สมรสที่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสสูงกว่าการจับคู่ของคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่การจับคู่อีก 4 แบบที่เหลือ มีจำนวนคู่สมรสที่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Zammichieli, Gilroy & Sherman (1988) ที่พบว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่ มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสสูงกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศทั้งคู่และคู่สมรสที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีและอีกฝ่ายมีบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศ แสดงให้เห็นว่า ค่านิยมแบบดั้งเดิมที่ฝ่ายชายต้องเป็นผู้นำ กล้าหาญในขณะที่ผู้หญิงเป็นผู้ตาม ดังคำพังเพยที่ว่า “ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลัง” นำมาใช้ในยุคสมัยปัจจุบันนี้ไม่ได้แล้ว เนื่องจากสภาพสังคมและเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมายและสังคมได้เปิดโอกาสให้ผู้หญิงมีการศึกษาสูงทัดเทียมผู้ชายทำให้ความเหลื่อมล้ำในบทบาททางระหว่างชายและหญิงลดลงมีความเสมอภาคมากขึ้น มีการแสดงบทบาทร่วมกันระหว่างสามีภรรยาโดยเฉพาะบทบาทร่วมในการหาเลี้ยงครอบครัว ส่วนบุคคลที่ยังมีค่านิยมแบบดั้งเดิมคือ บุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศ (sex typed) จะมีขีดจำกัดของพฤติกรรมมากเพราะยึดถือกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดไว้เป็นแนว

ทางปฏิบัติ ขาดความยืดหยุ่นในการปรับตัวต่อสถานการณ์ต่างๆ ดังงานวิจัยของ Ickes&Barnes (1978) ที่พบว่าเมื่อจัดสถานการณ์ให้กลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาททางเพศแบบต่างๆอยู่ด้วยกันในห้องทดลองที่ละคู่ ได้แก่ คู่ที่เพศชายมีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชาย(Masculine) กับ เพศหญิงที่มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิง(Feminine) คู่ที่เพศชายมีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชาย(Masculine) กับเพศหญิงที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีเนีย(Androgyny) คู่ที่เพศชายมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีเนีย(Androgyny) กับเพศหญิงที่มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิง(Feminine) และคู่ที่เพศชายและเพศหญิงมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีเนียทั้งคู่ จากนั้นให้ตอบแบบสอบถามเพื่อวัดความรู้สึกเครียด ในการอยู่ร่วมกับคนแปลกหน้า ผลพบว่า ในคู่ที่มีบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศทั้งคู่จะมีปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์ต่อกันและมีความเครียดมากที่สุด ส่วนคู่ที่คนใดคนหนึ่งมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีเนีย และอีกคนมีบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศจะมีความเครียดรองลงมา และคู่ที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีเนียทั้งคู่จะมีความเครียดน้อยที่สุด แสดงว่าชายและหญิงที่มีบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศนั้นเมื่อมาอยู่ด้วยกัน อาจมีปัญหาด้านการปรับตัวในการสร้างความสัมพันธ์ต่อกัน

จากทฤษฎีสกีมาทงเพศ (Gender Schema Theory) ของ Bem (1981) ได้กล่าวว่ ลักษณะเฉพาะของบุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศจะเป็นแบบ gender schematic คือจะคำนึงถึงเรื่องเพศเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเป็นผู้ชายก็จะมีลักษณะความเป็นชายสูงอย่าง เดียว(Masculine) เช่น กล้าตัดสินใจ เป็นผู้นำ ชอบแข่งขัน เป็นต้น ถ้าเป็นผู้หญิงก็จะมีลักษณะ ความเป็นหญิงสูงอย่างเดียว(Feminine) เช่น อ่อนหวาน นุ่มนวล เป็นต้น บุคคลกลุ่มนี้มักจะคำ นึงถึงกฎเกณฑ์หรือความคาดหวังของสังคม ซึ่งสังคมคาดหวังว่าผู้ชายต้องเป็นผู้นำครอบครัว และทำงานหาเลี้ยงครอบครัวแต่เพียงฝ่ายเดียว ส่วนงานบ้านและการอบรมบุตรเป็นงานของ ผู้หญิง ซึ่งได้ถูกอบรมมาตั้งแต่เล็กๆว่าเป็นผู้ตาม ต้องเชื่อฟังสามี ดังนั้นจะเห็นได้ว่าบทบาท ทางเพศแบบตรงตามเพศนั้นผู้ชายและผู้หญิงมีหน้าที่ที่แยกกันโดยเด่นชัด โดยจะเลือกทำ พฤติกรรมที่เหมาะสมกับเพศของตนตามที่สังคมกำหนด เพราะถ้าไม่ทำก็กลัวว่าจะไม่ได้รับการ ยอมรับจากสังคม ดังนั้นจึงทำให้บุคคลกลุ่มนี้ขาดความยืดหยุ่น และมีปัญหาด้านการปรับตัวใน ชีวิตสมรส ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ Mashburn (1986) ที่พบว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศ แบบตรงตามเพศจะมีความพึงพอใจในชีวิตสมรสต่ำกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบ แอนโดรจีเนีย ส่วนงานวิจัยของ Vernon (1981) ก็พบว่าภรรยาที่มีบทบาททางเพศแบบ แอนโดรจีเนียจะสามารถปรับตัวในชีวิตสมรสได้ดีกว่าภรรยาที่มีบทบาททางเพศลักษณะตรงตาม เพศที่เป็นเช่นนี้เพราะในปัจจุบันทั้งสามีและภรรยาต้องออกไปทำงานนอกบ้านทั้งคู่ แต่เมื่อกลับ มาบ้านภรรยาต้องมาทำงานบ้านอีก ซึ่งถ้าภรรยาคนนี้มีบทบาททางเพศลักษณะความ เป็นหญิงสูงอย่าง เดียว (Feminine) ก็จะไม่พอใจที่ต้องทำงานทั้งนอกรบ้านและในบ้าน และถ้ามา

แต่งงานกับสามีที่มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูงอย่างเดียว (Masculine) ซึ่งจะมีลักษณะที่ไม่ช่วยภรรยาทำงานบ้าน เพราะถือว่าเป็นงานของผู้หญิงก็จะทำให้ทั้ง 2 ฝ่ายเกิดความไม่พึงพอใจกันขึ้น สำหรับคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนนั้นจะเป็นแบบ gender aschematic คือจะไม่คำนึงเรื่องเพศเป็นเรื่องสำคัญ เพราะผู้ชายและผู้หญิงสามารถแลกเปลี่ยนบทบาทหน้าที่กันได้ มีความยืดหยุ่นในการปรับตัว โดยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์หรือความคาดหวังของสังคม ดังนั้นชายและหญิงที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนทั้งคู่ เมื่อมาแต่งงานกันจึงทำให้เกิดความพึงพอใจในชีวิตสมรสสูงกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศทั้งคู่ เพราะว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนทั้งคู่ นั้น สามีและภรรยาต่างช่วยกันทำงานหาเลี้ยงครอบครัวฝ่ายสามีเมื่อภรรยาของตนออกไปทำงานนอกบ้านก็จะต้องมีการพัฒนาลักษณะความเป็นหญิงให้เกิดขึ้นในตนเอง เพื่อให้สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบงานบ้าน และดูแลสมาชิกอื่นๆ ของครอบครัว ในขณะที่บทบาทเดิมของตนก็ยังคงอยู่ ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาตนเองให้มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนนั่นเอง ส่วนภรรยาเมื่อต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ก็จำเป็นต้องพัฒนาคุณลักษณะความเป็นชายขึ้นด้วย เช่น มีความมั่นใจในตัวเอง เป็นผู้นำ มีความเข้มแข็ง มีอารมณ์หนักแน่นมั่นคง เพราะคุณลักษณะเหล่านี้จำเป็นต้องต่อความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานของหญิง แต่ในขณะที่เดียวกันเมื่อเสร็จสิ้นจากหน้าที่การงานนอกบ้านแล้วผู้หญิงก็จะต้องมีหน้าที่ดูแลครอบครัว ทำงานบ้าน เลี้ยงดูบุตร ซึ่งเป็นลักษณะความเป็นหญิงจากการที่ผู้หญิงต้องแสดงบทบาทสองแบบในเวลาเดียวกันนี้เอง ทำให้มีการพัฒนาบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนขึ้น

Halberstadt & Hall (1980) พบว่าผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนจะเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem) และมีการปรับตัวได้ดีกว่าผู้หญิงที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง (Feminine) ซึ่งผู้หญิงที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงอย่างเดียวนั้นจะมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตัวเอง (self concept) ในทางที่ไม่ดีและได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนน้อยกว่าผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีน และ Lafromboise & Heyle (1990) ก็พบว่าผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนจะเป็นบุคคลที่เหมาะสมกับสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน ส่วน Kassoy (1988) และ Juni & Grim (1994) ก็ได้สนับสนุนงานวิจัยข้างต้นว่า บุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนจะมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตสมรสดีกว่าบทบาททางเพศแบบอื่นๆ หรืออาจกล่าวได้ว่า คู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนมีความสามารถในการปรับตัว และแสดงพฤติกรรมได้เหมาะสมกับสถานการณ์ มีความยืดหยุ่นและทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงทำให้ทั้งคู่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสสูงกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบอื่นๆ

ผู้หญิงสมัยใหม่ส่วนใหญ่ อาจจะยังยกย่องชายในฐานะผู้นำ ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว แต่ผู้หญิงก็ต้องการความยุติธรรม มิใช่เพียงเฉพาะหญิงเท่านั้นที่เป็นฝ่ายปรนนิบัติ ดังเช่นจากการศึกษาของ Davidson (1984 อ้างถึงใน Bahr, 1989) พบว่าคู่สมรสที่มีความรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความยุติธรรมจากชีวิตสมรส จะมีความพึงพอใจในชีวิตสมรสต่ำ แต่ถ้าวินิจฉัยว่าได้รับความยุติธรรมก็จะมี ความพึงพอใจสูงที่สุด ซึ่งตรงกับทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมที่เน้นว่า บทบาทระหว่างชายและหญิงในครอบครัวเกิดจากการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างกัน โดยที่สามีและภรรยาจะประเมินความสัมพันธ์ของเขาทั้งสองจากการเปรียบเทียบผลประโยชน์และการสูญเสียที่เกิดจากความสัมพันธ์ในหลายๆด้าน ว่าอยู่ในระดับที่เขาจะยอมรับได้หรือไม่ ถ้าความสัมพันธ์ในขณะนั้นอยู่ในระดับที่เขาพึงพอใจหรือได้รับความยุติธรรม เขาจะคงอยู่ในความสัมพันธ์นั้นต่อไป แต่ถ้าเมื่อใดที่เขาพบว่าความสัมพันธ์ของเขาทั้งสองอยู่ต่ำกว่ามาตรฐานที่เขายอมรับได้ และเขามีทางเลือกอื่นที่ดีกว่า เขาอาจจะผล่อออกจากความสัมพันธ์นั้น เพื่อไปสู่หนทางใหม่ที่ดีกว่าเก่า แต่ถ้าไม่มีทางเลือกที่ดีกว่าเลย เขาก็จะรักษาสัมพันธ์ภาพนั้นไว้

จากสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบันพบว่าผู้ชายและผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีมากขึ้นดูได้จากตารางที่ 7 ซึ่งบุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีจะมีการรวมคุณลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิงเข้าในบุคคลคนเดียวเป็นลักษณะของการกระทำที่นำไปสู่ความสำเร็จความเป้าหมาย เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก ความเป็นอิสระ การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น เป็นต้น อันเป็นการแสดงถึงลักษณะความเป็นชาย รวมทั้งบุคคลนั้นจะมีลักษณะของการกระทำที่มีความเป็นหญิงร่วมอยู่ด้วย เช่น การเป็นมิตร การช่วยเหลือผู้อื่น การยอมรับผู้อื่น เป็นต้น (Spence & Helmrich, 1979) และมีความยึดหยุ่นต่อสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงมีความสามารถในการปรับตัว เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดีกว่าบทบาททางเพศแบบอื่นๆ (Alan, 1991) ชายและหญิงที่สามารถพัฒนาตนเองให้มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนี ซึ่งเป็นบทบาททางเพศที่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ย่อมได้รับการยอมรับจากสังคมทำให้สามารถปรับตัวได้ดี ดังเช่นที่ Rosenbaum (1991) กล่าวว่า บุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีจะได้รับการยอมรับจากสังคม เพราะว่ามีความสามารถในการแก้ปัญหาต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จ และสามารถปรับตัวในสภาพแวดล้อมต่างๆ ได้ดีซึ่งจะส่งผลให้มีความสุข ความพึงพอใจในสิ่งต่างๆ รวมทั้งชีวิตสมรสด้วย

จากคุณลักษณะของบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีดังกล่าว เมื่อชายและหญิงที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่มาแต่งงานกัน จึงทำให้ทั้งคู่มีการปรับตัวเข้าหากันได้ดี ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ Aida & Faldo (1991) ที่พบว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่จะมีความเสมอภาคกันในการแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจปัญหาภายในครอบครัวร่วมกันทำให้เกิดความพึงพอใจในชีวิตสมรสมากกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบอื่น และ Kenderdine (1983) พบว่าบุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีจะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูง และทำให้เกิดความพึงพอใจในชีวิตสมรสสูงด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Shukla & Kapoor (1990) ที่ได้กล่าวว่าสามีภรรยาที่ต่างคนต่างถือว่าตัวมีบทบาทที่แยกจากกันได้โดยเด่นชัดคือบทบาททางเพศแบบตรงตามเพศ ย่อมไม่มีทางเข้าใจกันได้อย่างแท้จริง ความเข้าใจจะมีขึ้นได้ต่อเมื่อคนทั้งสองมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนบทบาทกันซึ่งเป็นคุณลักษณะของบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีนั่นเอง ซึ่งจะทำให้คู่สามีภรรยาเกิดความใกล้ชิดสนิทสนมและเกิดความพึงพอใจในชีวิตสมรส Bem (1974) ได้กล่าวว่าบุคคลที่มีสุขภาพจิตดี จะหมายถึงบุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนี ชีวิตสมรสของผู้ที่มีสุขภาพจิตดีย่อมราบรื่น มีความสุข และมีความพึงพอใจ

ส่วนคู่สมรสที่มีสามีมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนี ภรรยา มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจน (A-U) และคู่สมรสที่สามีมีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจนภรรยา มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิง (U-F) มีจำนวนคู่ที่พึงพอใจในชีวิตสมรสน้อยกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่ ทั้งนี้เนื่องจากคู่สมรสที่สามีมีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนี ภรรยา มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจน ฝ่ายสามีจะมีความยึดหยุ่นต่อสถานการณ์ต่างๆ มีความสามารถในการปรับตัวเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ถ้าฝ่ายภรรยา มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจน ทำให้มีความสับสนในบทบาทของตนเอง ขาดความยึดหยุ่นในการปรับตัวต่อสถานการณ์ต่างๆ ทำให้จำนวนคู่ที่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสต่ำกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่ ส่วนคู่สมรสที่สามีมีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจน ภรรยา มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิง ฝ่ายสามีจะมีความสับสนในบทบาทของตนเอง ขาดความยึดหยุ่นในการปรับตัว ส่วนฝ่ายภรรยา มีลักษณะความเป็นหญิงจะไม่มีอำนาจเป็นแม่บ้านอ่อนหวาน นุ่มนวล ทำให้สามารถประคองชีวิตคู่ได้แต่ก็ไม่ดีเท่ากับคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่

ส่วนคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจนทั้งคู่ (U-U) พบว่ามีจำนวนคู่ที่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสต่ำกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่ (A-A) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kay (1982) ที่พบว่าสามีภรรยาที่มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจนทั้งคู่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสต่ำกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่ ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า บุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจนถือว่าเป็นบุคคลที่ไม่ประสบความสำเร็จในการแสวงหาเอกลักษณ์บทบาททางเพศ เพราะเขาจะมีความสับสนในบทบาทของตนเอง เนื่องจากมีการรับรู้เกี่ยวกับบทบาทที่เหมาะสมกับเพศของตนตามที่สังคมกำหนดไว้อย่างไม่ชัดเจน ซึ่ง Dusex & Selva (1984) กล่าวว่า บุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบไม่ชัดเจนเป็นบุคคลที่ไม่สามารถพัฒนาบทบาททางเพศตามความคาดหวังของสังคมที่เหมาะสมกับเพศของตนได้ เป็นผลให้ไม่สามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม โดยอาจแสดงออกในลักษณะที่ไม่เป็นที่พึงปรารถนาของสังคม หรืออาจเป็นการตอบสนองที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตนก็ได้ จึงทำให้เกิดปัญหาด้านการปรับตัวในการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นทำให้มีจำนวนคู่ที่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสต่ำกว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนี จากการวิจัยนี้สรุปได้ว่าคู่สมรสที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนีทั้งคู่จะมีความพึงพอใจในชีวิตสมรสสูงสุด